LIBRIS | We know books

Oscar Wilde

Prințul fericit și alte povești

Traducere și note: Andrei Covaciu
Ilustrații: Șerban Andreescu

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

LIBRIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Prinţul fericit şi alte poveşti / Oscar Wilde ; trad. şi note: Andrei Covaciu ; il.: Şerban Andreescu. - Bucureşti : Didactica Publishing House, 2021
ISBN 978-606-048-468-4
I. Covaciu, Andrei (trad. ; note)
II. Andreescu, Şerban (il.)
821.111

The Happy Prince and Other Tales
© 1888, Oscar Wilde

Toate drepturile sunt rezervate. Orice reproducere, fie ea şi parţială, indiferent de procedeul prin care se realizează, este interzisă în lipsa acordului scris din partea editurii.

© 2022, Editura Didactica Publishing House
Toate drepturile rezervate pentru România
Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,
Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506, Bucureşti

ISBN: 978-606-048-468-4

Editor coordonator: Florentina Ion
Traducere și note: Andrei Covaciu
Ilustrații: Șerban Andreescu
Redactor: Alina Perțea
Corector: Eugenia Oprea
DTP: Alina Perțea

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:
Tel./fax: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;
e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Cuprins

Prințul fericit 7
Privighetoarea și trandafirul 27
Uriașul egoist 39
Prietenul devotat 49
Remarcabila rachetă 69

Oscar Wilde 93

LIBRIS | We know books

Prințul fericit

Sus, deasupra orașului, așezată pe o coloană înaltă, se afla statuia Prințului fericit. Aceasta era acoperită, din cap până-n picioare, cu foițe subțiri de aur și, în loc de ochi, prințul avea două safire strălucitoare, în vreme ce un rubin mare, roșu, îi scânteia pe teaca sabiei.

De multă admirație se bucura prințul acela.

– Este frumos ca un cocoș-giruetă, și-a dat cu părerea unul dintre consilierii primăriei orașului, care nutrea speranța că lumea îi va aprecia gusturile artistice. Doar că nu e la fel de folositor, a adăugat el, temându-se ca lumea să nu creadă despre el că ar fi un om lipsit de spirit practic – ceea ce consilierul acela chiar nu era.

– Tu de ce nu poți fi asemenea Prințului fericit? și-a întrebat o mamă, pe un ton dojenitor, băiețelul

LIBRIS We know books

care plângea de mama focului. Prințului fericit nici măcar prin cap nu-i trece că ar putea să plângă din te miri ce motiv.

– Mă bucur că pe lumea asta există măcar un om care să poată spune despre sine că e fericit, a bombănit pe un ton dezamăgit un bărbat în vreme ce se uita la frumoasa statuie.

– Arată ca un înger! au exclamat copiii de la orfelinat de cum au ieșit din catedrală, îmbrăcați în pelerinele lor stacojiu-aprins și purtând nelipsitele lor șorțulețe albe, imaculate.

– De unde știți? s-a mirat profesorul de matematică. Doar n-ați văzut niciodată unul.

– A, ba da! Am văzut! În visele noastre, au răspuns copiii, făcându-l pe profesorul de matematică să se încrunte și să arboreze o mină severă, pentru că el nu tolera ideea că elevii lui visează.

Într-o noapte, un rândunel micuț a putut fi zărit zburând deasupra orașului. Prietenii lui plecaseră departe, în Egipt, cu șase săptămâni în urmă, însă el rămăsese pe loc întrucât fusese îndrăgostit de o preafrumoasă trestie. O întâlnise la începutul primăverii, în vreme ce zbura pe deasupra râului urmărind un fluture mare, galben, și fusese atât de atras de silueta mlădioasă a trestiei încât se oprise ca să stea de vorbă cu ea.

– Aș putea îndrăzni să te iubesc? a întrebat atunci rândunelul, căruia îi plăcea să vorbească pe șleau – iar trestia imediat a făcut o plecăciune adâncă în fața lui.

Așa că rândunelul a început să zboare în jurul ei, atingând suprafața apei cu aripile și făcând-o să se unduiască sub forma unor cerculețe argintii. Așa se pricepea el să facă curte, iar povestea aceasta durase întreaga vară.

– Ce dragoste ridicolă, a ciripit o altă rândunică. Ea bani nu are, însă rude – puzderie.

Într-adevăr, malurile râului erau pline de trestii. Apoi, odată cu sosirea toamnei, toate rândunicile au plecat.

După aceea, rândunelul s-a simțit singur, în vreme ce iubita lui trestie începuse să-l cam plictisească.

– Nu face niciodată conversație, a spus el, și mă tem că e cam frivolă, pentru că mereu flirtează cu vântul.

Ceea ce era adevărat: de fiecare dată când bătea vântul, trestia făcea cele mai grațioase reverențe.

– Îmi dau seama că este atașată de căminul ei, a urmat rândunelul, însă mie îmi place să călătoresc, ceea ce înseamnă că și soața mea ar trebui să călătorească. Nu vrei să pleci cu mine? a îndrăznit el, în cele din urmă, s-o întrebe, însă trestia a scuturat din cap, atât de atașată era de propriul cămin. M-ai făcut să-mi irosesc vremea cu tine, s-a plâns atunci rândunelul. Așa că acum plec, mă îndrept către piramide. La revedere! a mai spus el luându-și zborul.

A zburat toată ziua și, odată cu lăsarea nopții, a ajuns în oraș.

LIBRIS | We know books

– Unde oare aș putea găsi un loc în care să mă odihnesc? s-a întrebat el. Sper că orașul acesta mi-a pregătit un culcuș.

Apoi rândunelul a zărit statuia dăltuită pe coloana aceea înaltă.

– Cred că mă voi odihni aici! a exclamat el. E un loc potrivit, bine aerisit, a urmat el, aterizând între picioarele Prințului fericit. Am parte de un dormitor aurit, și-a spus el privind în jurul lui și pregătindu-se de culcare, însă, în vreme ce își vâra căpșorul sub aripă, o picătură mare de apă i-a udat penele. Ce lucru ciudat! a exclamat el. Pe cer nu se zărește niciun nor, stelele strălucesc cu atâta limpezime și, cu toate acestea, plouă! Clima în nordul Europei este, într-adevăr, cumplită. Trestiei îi plăcea ploaia, însă doar pentru că era deosebit de egoistă.

Apoi rândunelul a simțit cum cade pe el o nouă picătură.

– Care este rostul unei statui dacă nu te poate adăposti de ploaie? Trebuie să pornesc în căutarea unui horn potrivit, a spus el hotărât să zboare din locul acela.

Însă, înainte să apuce să-și desfacă aripile, a simțit o a treia picătură, care l-a făcut să-și ridice privirea și să vadă…

– Ah!

Oare ce zărise?

Ochii Prințului fericit erau plini de lacrimi, în vreme ce alte lacrimi i se prelingeau pe obrajii săi aurii. Chipul lui era atât de frumos în lumina

lunii încât rândunelul a simțit cum îl potopește un sentiment de milă.

– Cine ești tu? a întrebat el.

– Eu sunt Prințul fericit.

– Păi, atunci de ce plângi? s-a mirat rândunelul. M-ai făcut ciuciulete.

– Pe vremea când eram viu și aveam o inimă de om, a răspuns statuia, nu știam ce sunt lacrimile, întrucât trăiam în palatul Sans-Souci, un loc în care tristețea nu are voie să pătrundă. În timpul zilei, mă jucam cu tovarășii mei în grădină, iar seara conduceam dansul din Sala Mare. De jur împrejurul grădinii se afla un zid înalt, însă eu nu am întrebat niciodată ce se afla dincolo de el, întrucât totul pentru mine era atât de frumos. Curtenii mă porecliseră Prințul fericit, iar eu chiar eram fericit, dacă plăcerea poate fi considerată o mărturie a fericirii. Așa am trăit și așa am murit. Iar acum, că sunt mort, m-au așezat în locul acesta aflat la o înălțime de la care pot zări toată urâțenia și nefericirea din orașul meu și, cu toate că acum inima îmi este făcută din plumb, nu mă pot abține să nu plâng.

– Poftim? Nu este făurită dintr-o bucată solidă de aur? s-a mirat în sinea lui rândunelul, care era prea politicos ca să pună astfel de întrebări cu glas tare.

– Departe…, a continuat statuia pe un ton grav, melodios. Într-un colț îndepărtat al orașului se află o străduță, iar pe această străduță există o casă sărăcăcioasă. Una dintre ferestre stă deschisă, iar prin ea pot zări o femeie așezată în dreptul unei

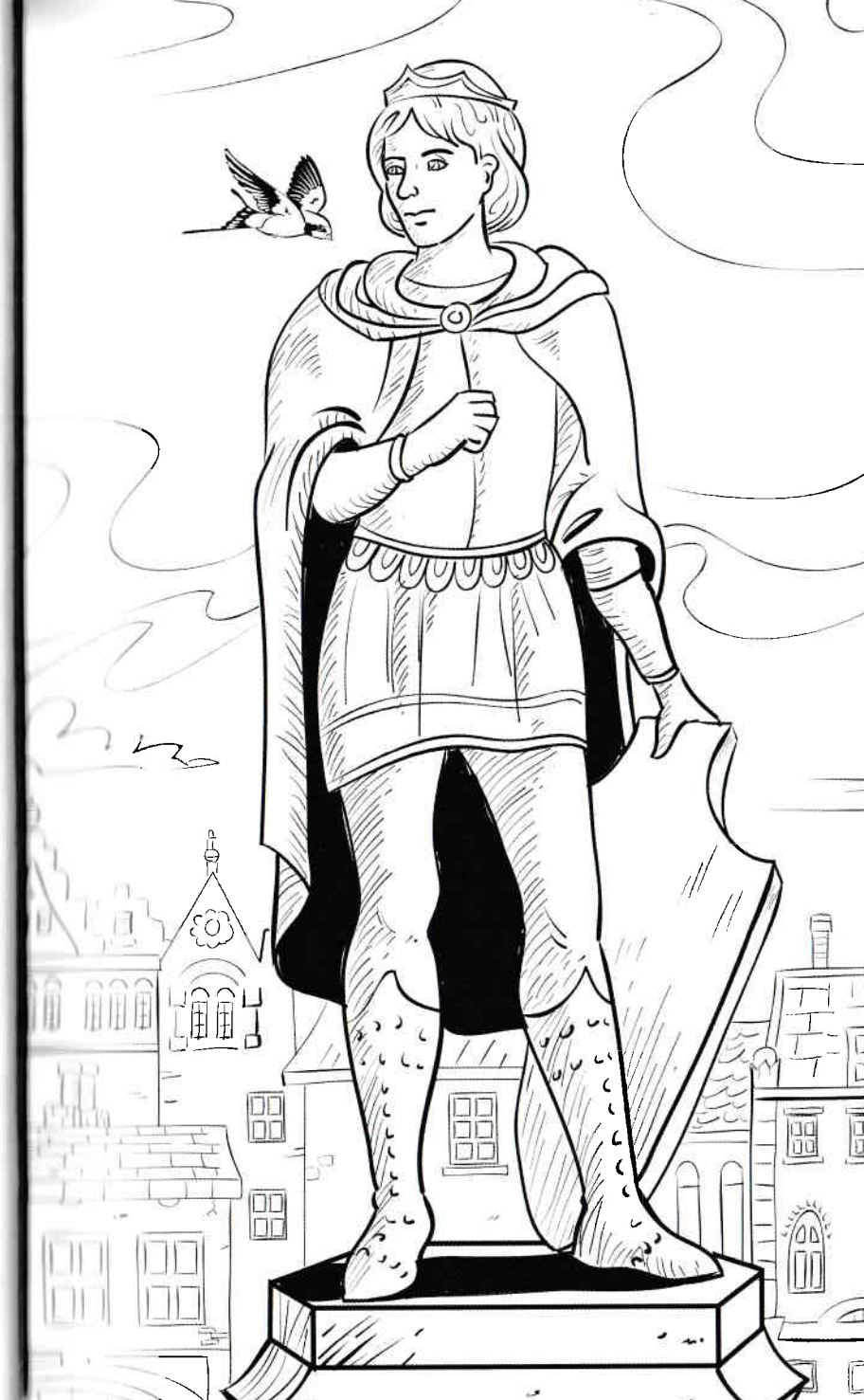
LIBRIS | We know books

mese. Fața îi este uscățivă, iar chipul, istovit de vitregii. Mâinile îi sunt bătătorite și roșii, degetele îi sunt înțepate în nenumărate locuri, întrucât această femeie este o cusătoreasă. Tocmai brodează niște ceasornice[1] pe o rochie din satin, pentru una dintre cele mai drăgălașe dintre domnișoarele de onoare ale reginei, care o va purta cu ocazia următorului bal organizat la Curte. Într-un colț al odăii, băiețelul cusătoresei zace bolnav. Are febră și cere să i se aducă portocale. Mama lui însă nu-i poate oferi decât apă din râu, așa că acum copilul plânge. Rândunel-rândunel, micuțule rândunel, n-ai vrea să-i duci rubinul prins de teaca sabiei mele? Picioarele îmi sunt prinse de acest piedestal, așa că eu nu mă pot mișca.

– Dar eu sunt așteptat în Egipt, a răspuns rândunelul. Prietenii mei zboară în susul și-n josul Nilului, stând de vorbă cu florile mari de lotus. În curând se vor duce să se culce în mormântul măritului rege. Regele însuși se află acolo, în sarcofagul lui pictat. Este înfășurat în pânzeturi galbene de in și îmbălsămat cu tot felul de mirodenii. În jurul gâtului poartă un șir de mărgele de jad verde, iar mâinile îi arată asemenea unor frunze uscate.

– Rândunel-rândunel, micuțule rândunel, a spus atunci Prințul, n-ai vrea să rămâi cu mine o singură noapte și să fii mesagerul meu? Băiețelul acela este atât de însetat, iar mama lui, atât de tristă.

[1] Ceasornic – aici cu sensul de (bot.) plantă agățătoare cu flori albe, trandafirii și albăstrii (lat. *passiflora cocrulea)* (n. trad.).

LIBRIS We know books

– Mie nu-mi prea plac băieții, a răspuns rândunelul. Vara trecută, în vreme ce trăiam în preajma râului, am întâlnit doi băieți răi, fiii morarului, care mereu aruncau cu pietre spre mine. Nu m-au nimerit niciodată, desigur. Noi, rândunicile, zburăm prea bine și, în plus, eu mă trag dintr-o familie renumită pentru agilitate. Totuși, gestul acelor băieți trăda lipsă de respect.

Doar că Prințul fericit părea atât de trist încât rândunelul a simțit cum îl copleșește un sentiment de milă.

– Aici este foarte frig, a spus el, însă voi rămâne cu tine o noapte și voi fi mesagerul tău.

– Îți mulțumesc, rândunelule! a răspuns Prințul.

Așa că rândunelul a luat marele rubin prins de sabia Prințului și a zburat, purtându-l în plisc, peste acoperișurile caselor.

A trecut de turnul catedralei, decorat cu îngerași ciopliți în marmură albă. Apoi a trecut de palat și a auzit sunetele unei petreceri dansante. O fată frumoasă și-a făcut apariția pe balcon, însoțită de iubitul ei.

– Cât de frumoase sunt stelele, i-a spus el. Și cât de minunată este puterea dragostei!

– Sper că rochia mea va fi gata înainte de marele bal, a răspuns ea. Am poruncit să fie brodată cu flori de ceasornic, însă cusătoresele astea sunt atât de leneșe...

Apoi rândunelul a trecut peste râu, acolo unde a zărit felinarele agățate de catargele corăbiilor.

A trecut peste ghetou și a zărit niște evrei bătrâni târguindu-se și cântărind monede cu ajutorul unor balanțe din cupru. În cele din urmă, a ajuns la casa aceea sărăcăcioasă și s-a uitat înăuntru. Băiețelul se foia febril în patul lui, iar mama adormise, atât de obosită fusese. Rândunelul a țopăit până pe masă, lăsând acolo rubinul, chiar lângă degetarul femeii. Apoi a zburat încetișor în jurul patului, răcorind fruntea băiatului cu fâlfâiala aripilor.

– Ce răcoare îmi este acum, a bâiguit acesta. Pesemne că am început să mă fac bine, a urmat el, adâncindu-se apoi într-o toropeală plăcută.

Rândunelul s-a înapoiat apoi în zbor la Prințul fericit, povestindu-i ce făcuse.

– Ce ciudat, a spus el, însă acum mi s-a făcut cald, cu toate că afară este atât de frig.

– Te simți așa pentru că ai făcut o faptă bună, i-a răspuns Prințul, iar rândunelul a căzut pe gânduri, apoi a adormit.

Adevărul este că, ori de câte ori cădea pe gânduri, pe rândunel îl lua somnul.

De cum s-au revărsat zorile, rândunelul a zburat în josul râului și s-a îmbăiat.

– Ce fenomen remarcabil! a exclamat profesorul de ornitologie trecând pe pod. O rândunică în miezul iernii!

A scris apoi un lung articol pentru ziarul local. Toată lumea l-a citat ulterior – atât de plin era de cuvinte pe care nu le înțelegea nimeni altcineva.

– La noapte plec în Egipt, a spus rândunelul, entuziasmat de perspectiva călătoriei.